

*Contra el reformisme,*  
***una reflexió***  
***marxista***



***Països Catalans, 28 d'octubre de 2019***

*Document d'anàlisi realitzat pel Secretariat  
Nacional de La Forja - Jovent Revolucionari.*

*[www.laforja.cat](http://www.laforja.cat)*

*Contra el reformisme,  
**una reflexió  
marxista***





**ÍNDEX**

Introducció .....6

El reformisme .....7

Alguns casos recents .....11

- Jovent Republicà o Jovent Reformista? .....11
- La democràcia sempre guanya? .....12
- ERC i Jovent Republicà amb el sindicalisme groc de la UGT .....13
- Els “valors republicans” .....14
- La Llei Aragonès .....15
- El Pla Bolonya .....15

El posicionament polític de La Forja – Jovent Revolucionari ..... 18

- Sobre la institució i la participació  
al sistema democràtic burgès .....18
- Contra el sectorialisme i el localisme: Unitat Popular .....19
- Un peu al carrer, un peu a les institucions .....20

## INTRODUCCIÓ

El Secretariat Nacional de *La Forja – Jovent Revolucionari* pensem que és necessari escriure aquest document després de reflexionar sobre algunes accions i discursos que hem pogut observar d'altres organitzacions del moviment independentista.

Dintre del ventall d'organitzacions polítiques juvenils independentistes i sobiranistes hi podem trobar discursos que, en moltes ocasions, La Forja podem compartir sobretot en matèria institucional. Ens estem referint a organitzacions que aposten per concórrer a eleccions dintre del sistema democràtic burgès i que alhora, amb més o menys intensitat, també les podem trobar com a aliades en algunes lluites populars al carrer. Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds, Catalunya en Comú, Podemos, etc., així com les corresponents joventuts, són organitzacions amb qui en nombroses ocasions podem lluitar colze a colze. Però precisament per aquesta proximitat, pensem que és necessària una reflexió marxista sobre aquests espais per així detectar l'oportunisme i el reformisme que destil·len els seus discursos.

Si les organitzacions esquerranistes desenvolupen discursos totalment allunyats de la massa, l'oportunisme de dretes realitza exactament el contrari: un discurs més endarrerit que la consciència social del moment. Aquest oportunisme de dretes, endarrerint el discurs del que ja està acceptat per la gent, persegueix l'objectiu de perpetuar uns interessos concrets. L'exemple més palpable actualment és el fre de mà que ERC posa al procés independentista per assegurar la seva hegemonia política, tot utilitzant eufemismes com “eixamplar la base” o “ser més”.

## CONTEXTUALITZACIÓ DEL REFORMISME

Per tal d'exposar què és el reformisme i tot el que se'n deriva, començarem fent un breu repàs històric d'aquesta desviació. Per això, és necessari començar amb el recorregut de la socialdemocràcia des dels seus orígens. En primer lloc, cal recordar que no existien diferències substancials entre els termes socialdemocràcia i socialisme a finals del segle XIX i principis del XX. Més tard, però, sobretot a partir de la revolució d'octubre liderada per Lenin el 1917, van començar a aflorar algunes discrepàncies entre les dues corrents. En concret cal esmentar que, malgrat que la socialdemocràcia reconeixia en termes generals l'existència de classes socials antagòniques (o si més no l'existència de desigualtats entre classes socials), la diferència principal amb la praxi socialista residia en l'estratègia per revertir aquestes diferències. Existeix, per tant, una contraposició entre l'estratègia socialdemòcrata (que pretén utilitzar gairebé exclusivament els processos polítics i les institucions establertes) amb l'estratègia de la via revolucionària. Com veiem, en aquest moment històric ambdues corrents s'autodefinien com a marxistes malgrat no compartir les mateixes vies.

La socialdemocràcia es va anar allunyant progressivament del marxisme i podríem dir que el seu l'objectiu principal, especialment a meitat del segle XX, era la construcció de l'estat del benestar per intentar redistribuir la riquesa i disminuir les diferències entre classes socials. La socialdemocràcia partia de la democràcia burgesa, sistema d'organització polític que no es volia trencar, tot i que alhora pretenia utilitzar la força de l'Estat per intentar millorar les condicions de vida de les classes populars. Com veiem, doncs, aquests objectius i mecanismes resulten incompatibles amb els objectius socialistes que pretenen, mitjançant la via revolucionària, eliminar les classes socials.

Durant els anys 70, el projecte de la socialdemocràcia que pretenia reforçar l'estat del benestar es va establir com a hegemònic a Europa i es presentava com un projecte atractiu per a les noves democràcies del sud d'Europa que deixaven enrere les dictadures. Però 40 anys després, la crisi, l'acceptació dels principis neoliberals i els continus pactes amb els conservadors han fet que els valors

socialdemòcrates hagin estat pràcticament oblidats. Caldria afegir que aquests processos de transició on la socialdemocràcia va jugar un paper molt destacat durant els anys 70-80 es van poder efectuar a canvi de pagar un cost molt elevat: la desmobilització al carrer, la qual acaba limitant l'actuació política socialdemòcrata a les institucions burgeses. N'és un exemple clar el cas del PSOE.

És innegable que en el període immediat a la Segona Guerra Mundial, o amb la caiguda de règims dictatorials, es van produir tot un seguit de reformes socials (un pacte social trampós i dissenyat des de dalt) que van millorar substancialment les condicions de vida de les classes populars. Però cal tenir present per què es va produir aquesta reforma i, des del nostre punt de vista, no es podria entendre sense l'existència de la URSS, entesa com una amenaça exportadora de revolucions, així com l'aixecament de la perifèria del sistema mundial amb governs nacionalistes com els dels estats dels Moviments dels Països No-Alineats. Per tant, no va ser la socialdemocràcia per si mateixa qui va guanyar les conquestes socials que avui en dia ens retallen, sinó que més aviat va ser una pressió mínima en comparació amb altres factors d'abast mundial. Alhora, cal tenir en compte la pressió social (sobretot sindical, així com el prestigi guanyat per les forces comunistes després de la guerra) que va ser un factor clau per entendre l'avenç de l'anomenat sistema del benestar. Però res del que es va aconseguir durant els "anys d'or" del segle passat hauria estat possible sense entendre que la socialdemocràcia es basa en l'imperialisme. Sense l'extracció de plusvàlua de la perifèria mundial no es podria haver sostingut econòmicament l'ordre socialdemòcrata. Per tant, la reducció de les contradiccions de classe durant aquella època també es basa, en bona mesura, a la renta imperialista. Alhora, la socialdemocràcia és profundament antiecològica, ja que es fonamenta en el creixement econòmic il·limitat. Les mesures socials aplicades durant els anys de postguerra (com l'augment del salari) no tenien cap més finalitat que la de promoure el consum més desenfrenat, sense tenir en compte l'impacte mediambiental.



Caldria matisar que, avui en dia, s'està duent a terme una desconexió entre el projecte de la socialdemocràcia (entès com un reformisme o reformisme revolucionari del capitalisme) i els partits que tradicionalment han estat titllats de socialdemòcrates. Així, els partits que abans eren coneguts com a socialdemòcrates, ara mateix simplement han assumit el discurs liberal. I aquells partits que realment són socialdemòcrates, avui són titllats de revolucionaris. Segurament l'exemple més clar és el cas de Podem, sovint titllat per la dreta com a partit comunista, mentre que evidentment no ho és. O el cas del PSOE o ERC, titllats de socialdemòcrates quan en realitat han assumit el discurs neoliberal, tot aplicant petites reformes socials sense afectar a l'arrel del capitalisme. Així doncs, cal identificar el període en el qual es va fundar ERC: durant els anys 30, és a dir, en plena disputa entre els partidaris de la socialdemocràcia (els quals en aquella època tenien una base marxista) i els socialistes o comunistes. ERC ni en aquell moment ni molt menys en l'actualitat, s'ha definit mai com un partit marxista, bàsicament perquè ERC mai ha estat un partit socialdemòcrata ni ha format mai part de la segona internacional. En aquest punt cal observar l'exemple del PSOE, partit que s'autodefinia com a marxista fins al 1979 i sí que va formar part (i encara ho fa) de la segona internacional. És a dir, podem veure clarament l'evolució d'ERC i el PSOE: el primer és un partit republicà reformista que mai ha estat socialdemòcrata ni marxista i avui en dia assumeix les tesis neoliberals, i el segon és un partit amb orígens socialdemòcrates i marxistes i que avui també ha assumit les tesis neoliberals.

La indefinició ha suposat que la conjuntura interna d'ERC esdevingui com a mínim paradoxal. Dintre del propi partit s'estableixen diversos corrents ideològiques, ja sigui des del reformisme (Tardà i Rufian) fins al propi neoliberalisme sense interpel·lacions (Aragonès). Per una banda les masses observen pactes d'ERC al Congrés amb Comunistes o Sobiranistes, en canvi, al Parlament ho fan amb Demòcrates.

Entenent l'evolució de la socialdemocràcia podem explicar més clarament la definició de reformisme. El reformisme és una desviació del marxisme que acaba

prioritzant la tàctica i oblidant l'estratègia, pensant que el simple encadenament de conquestes parcials, sectorials o locals, durà de manera mecànica a un nou ordre social, sense pràcticament necessitat de confrontació entre sectors socials antagònics.

En l'anàlisi del reformisme existeix un component ideològic molt important, ja que *de facto* es nega la confrontació d'interessos entre qui té els mitjans de producció i qui no els té. Sovint aquestes idees reformistes es presenten a la població com les úniques polítiques possibles i realistes, limitant així les possibilitats de canviar les coses i assimilant el marc capitalista. Jovent Republicà són experts en formular aquests tipus de discursos mentre que el seu partit polític, Esquerra Republicana de Catalunya, ja ha assimilat totalment el discurs neoliberal. Poden existir diferents tendències reformistes, com l'institucionalisme o la socialdemocràcia (anteriorment definida).

L'institucionalisme és una desviació reformista que sobrevalora el paper de la lluita institucional oblidant la mobilització de masses com a factor clau per a l'èxit del moviment. En darrer terme, l'institucionalisme reformista planteja centrar-se únicament i exclusiva en el treball a les institucions, limitant els objectius dins el marc jurídic i polític establert. ERC, el Bloc i ICV en són els exemples més punyents.

## ALGUNS CASOS RECENTS

Per fer més entenedora l'acció de la socialdemocràcia als Països Catalans, exposarem tot un seguit de casos que s'han produït durant els últims anys.

### Jovent Republicà o Jovent Reformista?

La Forja, com a organització juvenil revolucionària, cal que fem una reflexió marxista sobre el discurs i la pràctica d'altres organitzacions polítiques del nostre entorn. Una d'aquestes organitzacions, amb un fort pes al territori, són les joventuts d'Esquerra Republicana, és a dir, Jovent Republicà.

Segurament aquesta crítica que fem a ERC titllant-los de socialdemòcrates amb discurs neoliberal no els molestarà gens. Excepte un sector molt minoritari d'ERC, la resta de la seva militància, dirigents i quadres polítics, tenen molt assumit aquest discurs i se senten còmodes dintre del corrent socialdemòcrata neoliberal. Però a Jovent Republicà, que es vanten d'independentistes i d'esquerrers, segurament no es troben tan còmodes en ser titllats de reformistes o socialdemòcrates neoliberals. Però el cert és que fan ben pocs esforços per evitar-ho. Sabem que dintre de Jovent Republicà existeixen diferents sensibilitats i que, en termes generals, són més esquerrans que no pas el seu partit. Aquí, doncs, ens sorgeix una pregunta evident, com poden compartir partit amb militants i dirigents obertament neoliberals?

Una resposta senzilla podria ser el trampolí que significa la militància juvenil a Jovent Republicà per, entrada a l'edat adulta, ocupar llocs de poder dintre d'ERC. Quelcom similar al que passava amb les Joventuts Nacionalistes de Catalunya i l'antiga Convergència Democràtica de Catalunya, ara PDeCAT. Tot plegat basat en l'institucionalisme més aferrissat i l'oportunisme.

Diem que Jovent Republicà és una organització socialdemòcrata perquè assimila per complet el marc capitalista. En cap de les seves manifestacions ideològiques, més enllà d'autoanomenar-se socialistes, pretenen subvertir l'ordre capitalista en

la seva arrel. Aquest és el punt clau. No neguem que durant la història hagin existit corrents reformistes amb una voluntat clara d'afectar l'estructura capitalista tot utilitzant les institucions burgeses. Aquesta opció no és l'aposta de La Forja – Jovent Revolucionari, ja que el nostre objectiu és el canvi de model en la seva base, articulant alhora un contrapoder en diferents fronts. Però tampoc és l'aposta de Jovent Republicà. En el seu cas perquè les seves polítiques, i les d'ERC, no van encaminades a afectar l'estructura de l'ordre capitalista.

### **La democràcia sempre guanya?**

“La democràcia sempre guanya” va ser el lema de campanya que va utilitzar ERC per les eleccions imposades per l'Estat espanyol el 21 de desembre de 2017. Un lema desastrós acompanyat d'una campanya electoral molt fluixa que va provocar que ERC no aconseguís els resultats esperats, superats per Junts per Catalunya, que tothom donava per moribund. El mantra de “La democràcia sempre guanya” no es va limitar a la campanya del 2017, sinó que les persones destacades d'Esquerra l'han repetit insistentment durant aquests anys.

No ens interessa, en aquesta reflexió, la campanya electoral d'ERC del 2017, sinó el lema polític que va adoptar i que analitzem com un element molt important d'ERC. La Forja – Jovent Revolucionari pensem que no només és fals que “la democràcia sempre guanya”, sinó que totes les evidències empíriques ens demostren tot el contrari.

Cal preguntar-se quina democràcia guanya. Com a revolucionaris marxistes cal tenir present que la democràcia, per si sola, no comporta inevitablement una millora de les condicions de vida de les classes populars. Cal contraposar diferents tipus d'idees de democràcia: una democràcia representativa liberal burgesa o una democràcia de la classe treballadora, participativa i directa, també en l'àmbit econòmic. Per tant, com a marxistes, davant de l'afirmació “la democràcia sempre guanya”, ens veiem obligats a preguntar: democràcia per a qui? ERC i Jovent

Republicà, com a social-liberals, només pretenen maquillar l'actual sistema, sense cap reflexió sobre la democràcia burgesa, ni molt menys com destruir-la.

### **ERC i Jovent Republicà amb el sindicalisme groc de la UGT**

És cert que el sector més esquerrà de Jovent Republicà i, en menor mesura, d'Esquerra Republicana han fet una aposta ferma i convençuda per la Intersindical – CSC. Tant cert com que la majoria del partit continua apostant pels sindicats del règim del 78 (CCOO i UGT). La mostra més palpable és l'actual conseller de treball, afers socials i família de la Generalitat de Catalunya, Chakir El Homrani Lesfar, qui va ser portaveu nacional d'Avalot, l'organització juvenil del sindicat UGT. L'anterior consellera de treball, afers socials i família, la presa política Dolors Bassa, va ser secretària general de la UGT a les comarques gironines. Camil Ros, actual secretari general de la UGT, va ser un exlíder de les JERC, cofundador de l'organització Avalot i portaveu de la UGT a les comarques gironines. Malgrat tota aquesta història compartida entre el partit social-liberal Esquerra Republicana i el sindicalisme groc de la UGT, el sindicat no va ser capaç d'estar a l'altura quan van empresonar una de les seves cares més visibles a Catalunya, Dolors Bassa.

Cap a finals dels anys noranta les JERC, seguint directrius de la direcció d'Esquerra Republicana, van prendre la decisió d'integrar-se a Avalot (secció jove de la UGT). Aquest moviment d'entrisme, pactat amb la direcció del sindicat, va permetre catalanitzar lleugerament l'organització, però en cap cas va aconseguir deslliurar el sindicat de les directrius espanyoles. Sense aquest entrisme de les JERC a Avalot de finals del segle passat no s'entendria tota la generació de polítics actuals que han mantingut la seva militància a ERC i a la UGT. A més, caldria que ERC fes un balanç d'aquesta estratègia errònia que es va adoptar en el seu moment, ja que les posicions dels sindicats espanyols UGT i CCOO no han variat substancialment des de llavors.

La Forja – Jovent Revolucionari pensem que participar d'aquests espais és quelcom insuficient i que cal construir un sindicalisme que no estigui subordinat a

les ordres de Madrid. Per això pensem que cal reforçar la Intersindical – CSC. Però sembla que bona part d'Esquerra Republicana i Jovent Republicà no ho entén així.

### Els “valors republicans”

Des de fa uns mesos ençà, quadres polítics d'ERC i de Jovent Republicà han començat a parlar de certs “valors republicans” on hi emmarquen idees vagues de com volen que sigui la seva República Catalana. En alguns casos aquestes idees són compartides per La Forja. Per exemple, nosaltres també volem que la República Catalana sigui una república feminista, antifeixista i ecologista. La nostra crítica la fem a l'expressió “valors republicans”, com si el fet d'esdevenir una República portés intrínsecament associats uns valors que ens cauran del cel. De repúbliques n'hi ha de molts tipus, només cal fer un cop d'ull al nostre entorn o analitzar la història i podrem veure que no és el mateix la República de França, la dels Estats Units d'Amèrica o la desapareguda República Democràtica Alemanya (RDA).

Certament la tradició republicana ha estat associada als valors democràtics, laics i antimonàrquics, però en cap cas es qüestiona el sistema d'explotació capitalista. Quan ERC i JR parlen d'aquests valors republicans parlen d'uns valors que fins i tot els sectors dretans de l'independentisme català hi poden estar d'acord. Per entendre'ns, les Joventuts Nacionalistes de Catalunya (JNC) també parlen d'ecologisme i feminisme, i també són republicans.

És en aquest punt on podem veure l'essència social-liberal de Jovent Republicà i d'Esquerra Republicana de Catalunya. Dues organitzacions que no pretenen superar el marc capitalista, sinó simplement reformar-lo, tot maquillant-lo amb “valors republicans”.

## La llei Aragonès

El novembre de 2018, de forma força discreta, el Ple del Parlament de Catalunya va iniciar els tràmits per a l'aprovació del projecte de llei de contractes de serveis a les persones. Un cop acabat el període d'esmenes la llei hauria de ser aprovada pel ple. La polèmica es va originar quan algunes organitzacions, entitats i partits van coordinar-se per oposar resistència al que s'ha popularitzat com a Llei Aragonès.

El debat no es va traslladar als grans mitjans de comunicació, però sí que va ser molt present a les xarxes socials, on els militants d'ERC i Jovent Republicà van fer una defensa aferrissada de la Llei Aragonès. Certament, i tal i com argumenta el govern, la llei inclou algunes clàusules socials que poden arribar a limitar la concessió a grans empreses, però que són del tot insuficients. Aquestes clàusules en cap cas serveixen per assegurar que els serveis externalitzats es prestin només per empreses de l'economia social.

Malgrat la suposada millora que inclou la Llei Aragonès respecte la llei que era d'aplicació fins llavors, la crítica que fem des de La Forja – Jovent Revolucionari va més enllà. Com a organització socialista no podem permetre en cap cas que els serveis públics siguin externalitzats, pensem que han de ser de gestió i titularitat 100% pública. La Llei Aragonès, tant defensada per Jovent Republicà, no presenta cap pas per revertir les privatitzacions que s'han efectuat durant els últims anys, sinó tot el contrari, significa una continuació a la tendència privatitzadora. Per tant, torna a sorgir al descobert l'essència social-liberal d'ERC i de Jovent Republicà, maquillant una llei absolutament neoliberal amb algunes clàusules socials del tot insuficients.

## El pla Bolonya

L'any 1999 es va començar a gestar a la ciutat italiana de Bolonya el que més endavant seria conegut com a Pla Bolonya. És així com es coneix l'Espai Europeu

d'Educació Superior, que va ser aplicat a totes les universitats europees el 2010. A efectes pràctics es van unificar les llicenciatures i diplomatures en una sola nomenclatura: el grau. Després del grau caldria fer un postgrau o màster per especialitzar-se. En un primer moment el preu final no va variar, però s'ha anat incrementant gradualment des del 2012, quan es va produir una pujada de taxes molt desigual entre les universitats públiques de l'Estat espanyol. L'executiu espanyol va atorgar als governs autonòmics la competència d'establir la xifra, que aniria en funció de les retallades prèvies per aquell any. A Catalunya l'augment de les taxes va ser d'un 66%.

Entre el 2007 i el 2010 van ser els anys que es van dur a terme més manifestacions antibolonya, amb ocupacions de seus de partits com ERC o ICV, vagues de fam, protestes al Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, o la tancada al rectorat de la Universitat de Barcelona durant quatre mesos. Les protestes, encapçalades especialment pel SEPC, demanaven en aquell moment la dimissió de Joan Saura d'ICV per la brutalitat policial, així com de Josep Huguet d'ERC, conseller d'Innovació, i la d'Ernest Maragall del PSC. Cal recordar que l'aprovació del Pla Bolonya va coincidir amb el tripartit entre PSC-ERC-ICV.

Cal destacar la posicions de Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, així com d'ERC i les JERC, sobre el Pla Bolonya: *“El pla de Bolonya no s'atura. Les pors de privatització que se senten des del món estudiantil i per part d'alguns professors només responen a una visió conservadora, de la qual cal fugir. Si ara no es fan els canvis, aleshores sí que hi haurà una autèntica privatització de la universitat, ja que suposarà perdre el tren de l'economia industrial i, de retruc, el de l'estat del benestar. La universitat té una gran responsabilitat social, i si no canviem el model actual ens quedarem a la cua del món. El pla de Bolonya representa per a Catalunya una gran oportunitat perquè, entre altres aspectes, supera la universitat espanyola i consagra el model d'Europa.”* El conseller Josep Huguet d'Esquerra Republicana de Catalunya, fins i tot va arribar a afirmar que l'oposició al Pla Bolonya era *“la tornada a un model d'universitat franquista”*.



Com és ben sabut avui en dia, el sistema universitari català ha empitjorat qualitativament i les taxes universitàries s'han disparat. L'augment del preu de les matrícules és una conseqüència directa del canvi de model que es va fer amb el Pla Bolonya. El moviment estudiantil, des del 2006, ja havia alertat de la privatització que comportaria el nou model. Per exemple, la quasi obligatorietat de cursar un màster després dels graus suposava una privatització per la gran diferència entre el cost de les taxes. A més, des del 2008, les taxes dels graus universitaris s'han incrementat un 70%, malgrat l'existència de dos acords del Parlament que insten al Govern a reduir els preus en un 30%, acord incomplet sistemàticament pel govern de Junts pel Sí i pel govern de Junts per Catalunya i ERC. Cal esmentar també que Catalunya té els preus per crèdit més alts de l'Estat espanyol.

Els dirigents d'ICV i d'ERC, així com les JERC (ara Jovent Republicà), encara no han fet cap valoració sobre el model que es va implementar i al qual ells hi van donar suport. El llavors portaveu de les JERC, Pere Aragonès, no es va oposar en cap moment al Pla Bolonya i, com a molt, va indicar alguns possibles riscos si s'aplicava el pla. El silenci descomunal de les JERC durant aquells anys només va servir per criminalitzar el moviment estudiantil i, en moltes ocasions, va actuar com a agent desmobilitzador.

***EL POSICIONAMENT POLÍTIC DE LA FORJA – JOVENT REVOLUCIONARI*****Sobre la institució i la participació al sistema democràtic burgès.**

Aquesta crítica contundent contra l'acció institucional que ha desenvolupat Esquerra Republicana de Catalunya durant els últims anys no ens pot fer caure en el parany de menysprear la participació a les institucions, ni molt menys oblidar la importància de concórrer a les eleccions de la democràcia burgesa.

La Forja – Jovent Revolucionari som ben conscients que la revolució no es farà des de les institucions, ja que aquestes tenen clarament un caràcter burgès. Amb tot, el sistema democràtic burgès és un pilar fonamental de l'acció política capitalista. No participar-ne, en la majoria de casos, significa regalar l'espai a altres formacions que poden ser extremadament reformistes o reaccionaries. Un exemple prou clar és la coalició que es va confeccionar per les eleccions espanyoles del 28 d'abril de 2019, el Front Republicà. La Forja hi vam donar ple suport i vam participar-hi activament. Com a jovent revolucionari independentista no reconeixem la legitimitat de les institucions burgeses, així com tampoc de les institucions de l'estat ocupant. Amb tot, el moment requeria la formació d'una candidatura que formulés un discurs que no existia en cap altra formació: el “No” a qualsevol govern espanyol que no reconegui el dret d'autodeterminació dels Països Catalans. Mesos després de les eleccions queda palès l'enorme necessitat del que representava Front Republicà. Esquerra Republicana de Catalunya es va abstenir a la investidura de Pedro Shánchez, sense cap tipus de condició.

Per tant, des d'una òptica marxista, cal que ens preguntem quina és la funció que podem realitzar dintre de les institucions, i si ens aproxima o no cap als nostres objectius. No es tracta de participar-hi per inèrcia, per electoralisme ni per assegurar poltrones; cal analitzar el context, la participació a les institucions pot ser un front important, i a la presència a les organitzacions de masses quelcom fonamental.

## **Contra el sectorialisme i el localisme: Unitat Popular!**

El localisme és una desviació que presenta el marc local com l'únic escenari de lluita, renunciant a articular qualsevol moviment d'abast nacional per encarar la lluita estratègicament. Per altre costat, el sectorialisme consisteix en la dinamització dels fronts de lluita (ecologista, feminista, antifeixista, etc) sense dotar-los en cap moment d'una estratègia política.

La Unitat Popular és una aposta estratègica que té la finalitat de fer convergir diferents lluites que aparentment tenen diferents objectius però que han de derrotar un enemic comú, per tal d'iniciar les transformacions. L'anàlisi dialèctic ens fa veure com s'interrelacionen les diferents lluites i, per tant, fa adonar-nos que aquestes no es poden entendre només de manera separada sinó en conjunt. La Unitat Popular, doncs, és una aposta marxista que posa al centre del debat allò que tenim en comú contra el poder dominant i no les singularitats que ens diferencien entre col·lectius.

La base de la Unitat Popular és l'adopció d'un programa clar de reivindicacions concretes amb una expressió política de masses i amb projecció institucional. Així doncs, la construcció de la Unitat Popular abasta diferents tipus de moviments populars i d'organitzacions polítiques (associacions veïnals, sindicats, col·lectius, agrupacions culturals, etc.), no només un sol partit o organització. És a dir, la base de la Unitat Popular és una aliança de classes amb expressió de masses i un programa polític concret.

Efectivament, cal un espai on totes aquestes reivindicacions conflueixin, aquest espai és el partit. Aquest partit, que en el cas català encara cal confeccionar, ha d'agrupar les diferents lluites i interrelacionar-les. Ha de tenir voluntat d'esdevenir el referent de masses i una mentalitat guanyadora. Ha d'aconseguir canviar les condicions materials de les classes populars, i no només les simbòliques.

### **Un peu al carrer, un peu a les institucions.**

La Candidatura d'Unitat Popular va decidir presentar-se a les eleccions autonòmiques del 2012. Una de les idees que més es van repetir llavors va la consigna "Un peu al carrer, un peu a les institucions". Malgrat la vaguetat de la paraula "carrer", ens serveix per explicar de forma prou gràfica la posició política de La Forja.

Allò que ens ha de diferenciar de l'esquerranisme i del reformisme és la nostra posició política respecte el paper de les institucions i de la lluita popular. La participació a les institucions és de vital importància en certes ocasions. Alhora, cal articular un moviment de contrapoder popular a les institucions. La política institucional és una eina de canvi que ha d'anar acompanyada d'una pressió social que cal organitzar. En el nostre context actual, el contrapoder es pot organitzar en diferents fronts, com el sindical, el juvenil, l'estudiantil, o la participació a les organitzacions de masses del poble català.

També cal destacar que en determinades circumstàncies una tàctica reformista pot estar emmarcada dintre d'una estratègia revolucionària. Un cas actual i entenedor és la ILP per la rebaixa de les taxes universitàries, promoguda principalment pel SEPC. És evident que la simple rebaixa de les taxes no és l'objectiu principal del SEPC ni de La Forja ja que, com a organitzacions socialistes, apostem per una educació pública i gratuïta. Però alhora la ILP és una bona tàctica per avançar cap a uns objectius més grans, per crear consciència entre els estudiants i per transportar el debat a l'esfera política.

Un altre exemple de tàctica reformista podria ser la PAH. Aquesta plataforma ha esdevingut un moviment amb un elevat potencial subvertiu amb un programa absolutament reformista. Els objectius de la PAH són, principalment, aturar els desnonaments i renegociar els terminis de pagament de les hipoteques. Aquests objectius no són quelcom revolucionari, però emmarcats dintre d'una estratègia revolucionària ens poden apropar cap unes millors condicions.



